

Η υπερηφάνεια που συντρίβει την αγάπη - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Είπε ο Αββάς Ηλίας της διακονίας: «Τι δύναμη έχει η αμαρτία, όπου υπάρχει μετάνοια; Και τι ωφελεί η αγάπη, όπου υπάρχει υπερηφάνεια;» (Από το «Γεροντικό»).

Μία από τις πιο δύσκολες πνευματικά καταστάσεις στη ζωή του ανθρώπου είναι η υπερηφάνεια. Αυτή οδήγησε τον διάβολο στην πτώση. Αυτή καθιστά και τον άνθρωπο ανήμπορο να ωφεληθεί στη ζωή του, καθότι κάνει τα πάντα για την αυτοδικαίωσή του, για το συμφέρον του, για την αναγνώρισή του από τους άλλους.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Αυτό το βλέπουμε ιδιαιτέρως στην εποχή μας. Τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης και το Διαδίκτυο μάς παρασύρουν σε έναν διαγκωνισμό προβολής. Καλούμαστε να αποδείξουμε ότι υπάρχουμε και αυτό μας κάνει να θέλουμε να φανερώσουμε το ποιοι είμαστε, τι κάνουμε, πόσο ανήκουμε στον συρμό ή πόσες επιτυχίες έχουμε. Σπανιότερα νοιαζόμαστε να μοιραστούμε στιγμές που αισθανόμαστε ότι έχουμε κάτι αληθινά να πούμε στους άλλους, όχι για να μας επαινέσουν, αλλά για να συμποβληματούμε μαζί τους. Παράλληλα, ο σύγχρονος κόσμος θέλει με κάποιον τρόπο να μας πείσει ότι πρέπει να είμαστε υπερήφανοι για το σώμα μας, την εμφάνισή μας, τους τρόπους μας, διότι μόνο έτσι θα μας προσέξουν οι άλλοι. Βγαίνει έτσι μια αυταρέσκεια, που γίνεται φιλαρέσκεια. Και ο φιλάρεσκος, είναι υπερήφανος.

Ο ασκητικός λόγος αναρωτιέται σε τι ωφελεί η αγάπη, εκεί όπου υπάρχει η υπερηφάνεια; Σκληρός ο λόγος και πρόσκληση σε μετάνοια. Διότι ακόμη και η αγάπη νοθεύεται. Όταν ο άνθρωπος περηφανεύεται για τον εαυτό του, τα επιτεύγματά του, τις προκλήσεις που γεννά χάρις στην παρουσία του, αλλά και αυτές στις οποίες ανταποκρίνεται, τότε η έγνοιά του δεν είναι ο πλησίον, αλλά ο εαυτός του. Και η αγάπη, στην πραγματικότητα, είναι έξοδος από τον εαυτό μας,

ανεξαρτήτως ανταπόδοσης. Δεν έχει ως σκοπό της την αναγνώριση, αλλά το άνοιγμα της καρδιάς και της συνείδησης που δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Άλλωστε, κληθήκαμε, ως εικόνες Θεού, να αγαπάμε και να χαιρόμαστε τη ζωή και την κοινωνία με τους άλλους, ακόμη και να συγχωρούμε εκείνους που δεν μας αντέχουν και, ίσως, δεν τους αντέχουμε.

Μπορείς να αντέξεις σε μια εποχή, όπου το παιχνίδι της κοινωνικότητας παίζεται στην πραγματικότητα με όρους υπερηφάνειας;

Το μέτρο μπορεί να είναι μια κάποια απάντηση. Η αποφυγή της πρόκλησης. Η αίσθηση πως ό,τι είμαστε δεν είναι για μας, αλλά για τον Θεό. Η υπέρβαση του φόβου της αποδοκιμασίας και η άρνηση να είμαστε ευχάριστοι. Η απόφαση να είμαστε αληθινοί. Κυρίως όμως ταπεινοί. Το να αποφασίσουμε ότι το αληθινό συμφέρον μας δεν βρίσκεται στη δόξα και την αναγνώριση ούτε στην πλεονεξία, αλλά στην αγάπη που μοιράζεται. Και κάπου-κάπου η σιγή. Δεν χρειάζεται ο κόσμος να γνωρίζει πολλά. Ίσως μόνο τα απαραίτητα. Αν καταφέρουμε να νοιαστούμε για όσους μας αγαπούνε και για όσους αγαπούμε, αυτό να μπορεί να γίνει προτεραιότητα και νόημα. Για τα υπόλοιπα έρχεται η μετάνοια.

Από την άλλη, ο κόσμος σήμερα δυσφημεί Θεό και πίστη εξαιτίας της δικής μας ανεπάρκειας. Κάποτε η σιγή έρχεται ως αποτέλεσμα βολέματος και αδιαφορίας. Γίνεται μία έκφραση ψευδοταπείνωσης, που δικαιολογεί και καλύπτει τη νωθρότητα. Ας ισορροπήσουμε και ας έχουμε την αίσθηση ότι η αγάπη μπορεί να είναι αληθινή, χωρίς να συμβιβάζεται, μόνο και μόνο για το φαίνεσθαι, με το ευχάριστο που είναι ψεύτικο.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com – www.pemptousia.gr

Φωτογραφία: eurokinissi